

11. oktoober 2022

Lahend 6016/16 - õiglane kohtupidamine

Coventry vs. Ühendkuningriik

Artikkel 6-1

Asjaolud

Kaasus puudutab kaebaja vastu esitatud negatoorhagilt väljamõistetud menetluskulusid. Kaebaja oli antud asjas kostja ja hagejad rahastasid menetlust tingimusliku tasu kokkuleppega (CFA agreement) ja spetsiaalse kindlustusega (ATE insurance). Kaebajat kohustati maksuma hagejate kulud koos hagejate esindajate edukustasuga ja kindlustuspreemiaga. Kaebajal oli küll kindlustus, kuid see ei katnud negatoorhagisid. Hagejatele mõisteti välja 20 000 GBP-d hüvitiseks ning kaebaja pidi koos kaaskostjaga (kes läks likvideerimisele) maksuma kulude katteks 623 203 GBP kulude eest, mida hagejad kandsid High Court'is ja 223 634 GBP, mis oli seotud apellatsioonikohtus esindamisega. Asi jõudis 3 korda ülemkohtusse ja seal on veel kohtukulud hindamata. Üle poole väljamõistetud kuludest moodustasid edukustasu ja kindlustuspreemia.

EIK-sse pöördudes tugineb kaebaja artiklile 6 ja protokollil nr 1 artiklile 1 ja leiab, et temalt välja mõistetud hagejate esindajate edukustasu ja kindlustuspreemia riivab ebaproportsionaalselt tema õigusi.

EIK seisukohad

Artikkel 6-1

EIK märkis, et kaebaja oli füüsiline isik ja kaaskostja väikeettevõtte, kes tegelesid äritegevusega ilma õigusabikindlustuseta. Neil oli õigusvaidlus, mis tõi kaasa neile märkimisväärselt suured kulud. Hiljem ilmnes, et kaebajal oli kindlustus, kui kaebaja esitas nõude oma kindlustusandjale, kuid tema kindlustuspoliis ei hõlmanud negatoorhagisid. Seetõttu nõustus EIK, olenemata käimasoleva kohtuvaidluse tulemusest, sellega, et kaebaja – mitte põhjendamatult – pidas end kogu siseriikliku menetluse jooksul kindlustamata kostjaks. Sellest tulenevalt käsitles EIK käesolevat asja kui kindlustamata isiku vastu esitatud hagi, mida rahastati tingimusliku tasu kokkuleppega ja spetsiaalse kindlustusega.

Asjas [MGN Limited vs. Ühendkuningriik](#) leidis EIK, et hüvitatavate edutasude kehtestamine oli püüdnud saavutada erasektoril võimalikult laia juurdepääsu tsiviilkohtumenetlusele ja tasakaalustada juurdepääsu kohtule. Kuna ei soovitud panna suurt koormat riigiõigusabile, siis leiti, et tingimusliku tasu kokkulepetega kohtuvaidluse korral jäävad kulud kaotaja kanda. Siiski leidis EIK artikli 10 kontekstis, et see skeem on taotletavate legitiimsete eesmärkidega võrreldes ebaproportsionaalne ja järeldas, et see ületas isegi valitsusele sellistes küsimustes antud laia kaalutusruumi. EIK tugines sellisele järeldusele leides neljale puudusele:

- 1) sellel skeemil polnud fookust ning puudusid igasugused nõuded skeemi kasutajale, kes sõlmis tingimusliku tasu kokkuleppe;
- 2) skeemi kasutajal ei olnud stiimulit kontrollida kohtukulude suurust ning kohtunikud hindavad menetluskulusid alles kohtuasja lõpus;
- 3) esines "väljapressimise" ja "jahutamise" efekt seoses sellega, et vastaspoolt ähvardas ülemäärane kulukoormus ja vaatamata heale positsioonile võidi ta seetõttu sundida sõlmima kokkulepet menetluse lõpetamiseks;

¹ Lühiülevaates kajastatud lahendite valiku aluseks on EIK enda otsingumootoris avaldatud Legal Summary'd.

4) see skeem andis lepingulistele esindajatele/advokaatidel võimaluse siduda heade väljavaadetega kaasused edukustasuga.

Käesolevas asjas, mis puudutas kolmandat puudust, nõustus EIK, et üks peamisi skeemi puudusi oli oht, et osapool, kellel on head väljavaated edukaks kaitseks, sunnitakse ähvardava kulukoormus tõttu hagiga nõustuma. See oht on eriti tugev, kui kostjal ei ole kindlustust. EIK märkis ka, et selle skeemil on kummaline omandus, sest isegi hea väljavaatega asjades mida rohkem kostja vaidleb hagile vastu, seda suuremad on ta kulud, kui ta kaotab. Seega kostjal, kellel on kohtuasjas head väljavaated ja lõpuks kaotab, on kohustus maksta lisaks kõikidele oma kuludele ka hageja menetluskulud, mis võivad olla kolm korda suuremad kui põhikulud (s.t kui skeemi ei oleks kasutatud). Kindlustamata kostja vastutab isiklikult kogu selle summa eest.

EIK märkis, et valitsus ei suutnud osutada ühelegi skeemi kaitsemeetmele, mis tasakaalustaks olukorda. EIK nentis, et kostjad võisid ka sõlmida menetluse ajal spetsiaalse kindlustuse, kuid põhimõtteliselt ainult siis, kui nende eduväljavaated olid paremad hageja omast.

EIK tuvastas kokkuvõtvalt käesoleval juhul artikkel 6-1 rikkumise.

Protokoll nr 1 artikkel 1

EIK märkis, et kuigi on tsiviilkohtumenetluse kulude kontekstis tunnistanud „kaotaja maksab“ reegli taga olevat legitiimset eesmärki (nimelt alusetute ja põhjendamatute kohtuvaidluste vältimine, sundides potentsiaalseid hagejaid põhjendamatuid hagnosis mitte esitama ilma tagajärgi kandmata) on EIK samas ka leidnud, et kaotanud poolele ebaproportsionaalse kulukoormuse panemine võib rikkuda protokoll nr 1 artiklit 1 (vt [Cindrić ja Bešlić vs. Horvaatia](#)). EIK märkis, et käesoleval juhul oli sellel reeglil siseriiklikust õigusest tulenev alus ja legitiimne eesmärk. Samas leidis EIK vaatamata sellele, et see asetab kindlustamata kostjad ülemäärase koormuse alla tingimusliku tasuga kohtuvaidlustes. EIK leidis, et selles kontekstis ületas see riigile sotsiaal- ja majanduspoliitikas antud laia kaalutusruumi, kuigi nentis, et CFA skeemide kasutajatel võis olla õiguspärane ootus. EIK ei võtnud selles asjas seisukohta, kas see „skeem“ on ise konventsiooniga kooskõlas, kuid leidis, et käesolevas asjas esineb protokoll nr 1 artikkel 1 rikkumine.

Artikkel 41

EIK leidis, et artikli 41 kohaldamise küsimus ei ole otsustamiseks valmis.

[Lahend](#) (inglise keeles)

[Kokkuvõte](#) (inglise keeles)

11. oktoober 2022

Lahend 29443/20 - usuvabadus

Constantin-Lucian Spînu vs. Rumeenia

Artikkel 9

Asjaolud

Kaasus puudutab riiklike ametiasutuste keeldu, mis ei lubanud kaebajal COVID-19 haiguse leviku tõkestamiseks kehtestatud meetmete ja piirangute tõttu osaleda väljaspool vanglat toimuvatel jumalateenistustel.

Kaebaja väidab, et ta on Seitsmenda Päeva Adventistide koguduse liige. Juunist 2019 kuni veebruarini 2020 lubati tal vanglast lahkuda, et ta saaks osaleda adventkiriku jumalateenistustel. Juulis 2020

taotles ta vangla juhtkonnalt luba osaleda igal laupäeval Bukaresti 6. sektori adventkirikus hingamispäeva jumalateenistusel. Vangla kuberner lükkas tema palve tagasi. Kaebaja vaidlustas selle otsuse siseriiklikes kohtutes, kus tema nõue jäeti COVID-19 pandeemia ennetamise ja sellele reageerimise seaduse (seadus nr 55/2020) alusel rahuldamata. Kohtud leidsid, et väljaspool vanglat toimuvat tegevust piiras COVID-19 pandeemiast tulenev rahvatervise olukord.

EIK-sse pöördudes tugineb kaebaja artiklile 9 ja leiab, et tema õigusi on rikutud.

EIK seisukohad

EIK märkis, et enne rahvatervise kriisi algust olid vanglavõimud lubanud kaebajal käia väljaspool vanglat asuvas kirikus kehtiva seadusandluse alusel. Seetõttu nõustus EIK, et kaebaja poolt vaidlustatud asjaolud kujutasid endast sekkumist kaebajale artiklist 9 tulenevatesse õigustesse.

EIK märkis, et sekkumise aluseks oli seadus nr 55/2020, mis lubas kehtestada liikumispiiranguid vangidele seoses COVID-19 olukorra tõttu. EIK nõustus valitsusega, et sellise meetme eesmärk oli kaitsta kõikide vangide ja neid külastavate isikute tervist ning ka üldist rahvatervist. EIK osutas, et rahvatervise kaitse on üks erand, mille alusel võib piirata isikule artiklist 9 tulenevaid õigusi. EIK analüüsis käesoleva sekkumise vajalikust demokraatlikust ühiskonnas ja leidis, et kaebaja usuvabaduse õiguse piirang oli suunatud ainult ühele selle õiguse teostamise meetmele, kuna see puudutas ainult kaebaja osalemist jumalateenistustel väljaspool vanglat. See piirang ei takistanud kaebajal mingil muul viisil praktiseerida oma uskumusi.

EIK leidis, et rahvatervise olukorra muutuv ja ettenägematu olemus esitas vangla juhtkonnale mitmeid väljakutseid. EIK leidis, et sellest tulenevalt oli ametiasutustel lai kaalutlusruum. EIK leidis, et tuli arvestada võimalusega, et kaebaja võis väljaspool vanglat asuvast kirikus kaasa tuua nakkuse suletud keskkonda.

EIK leidis ka, et otsuse tegemisel tuli arvesse võtta kaebajale pakutud alternatiive, milleks käesoleval juhul oli jumalateenistuse videokonverents. Kaebajale pakuti võimalust osaleda teenistustel videokonverentsi vahendusel, kuid kaebaja keeldus sellest. EIK nentis, et selline meede ei asenda täielikult küll jumalateenistusel osalemist, kuid näitab seda, et ametivõimud tegid mõistlike jõupingutusi, et tasakaalustada pandeemia ajal kehtestatud piiranguid.

EIK ei tuvastanud artikkel 9 rikkumist.

[Lahend](#) (prantsuse keeles)

[Kokkuvõte](#) (inglise keeles)

11. oktoober 2022

Lahendid 6142/18, 51015/18, 51020/18 jt (11 tk) - positiivsed kohustused

Kotov ja teised vs. Venemaa

Artikkel 8-1

Asjaolud

Kaasus puudutab Moskva oblastis Klini linna lähedal asuvas Aleksinski karjääris asuvast prügilast pärit reostust, mida on alates 1993. aastast kasutatud prügilana. Kaebajad elavad Klini linna ja karjääri lähedal. Esimene kaebaja (Aleksai Nikolajevitš Kotov) esitas firma "Kombinat" (jäätmeettevõtte, mis tegutseb karjääris) ja kohalike ametiasutuste vastu tsiviilhagi, mis jäeti tõendite puudumise tõttu 2017. aastal läbi vaatamata. Selles menetluses esimene kaebaja ja teised tunnistajad tunnistasid, et alates 2015. aastast on Aleksinski karjäärist levinud tugevat ebameeldivat lõhna. Peale seda esitas rühm Klini

elanike samuti sarnase tsiviilhagi sama firma ja ametiasutuste vastu, mis ka jäeti samadel põhjustel 2019. aastal läbi vaatamata. Kaebajate edasikaebed ei olnud nende jaoks edukad. Kaebajad väitsid, et ettevõtte ladestas prügilasse suurtes kogustes tahkeid jäätmeid, ilma et ametiasutused oleksid teostanud nõutud kontrolli ja/või rakendanud kaitsemeetmeid, et minimeerida või kõrvaldada jäätmete ladustamisest tulenevat keskkonnanahäiringute mõju.

EIK-sse pöördudes tuginevad kaebajad artiklile 8 ja 13 ning väidavad, et iga päev ladestatakse karjääri suures koguses jäätmeid ja, et ametivõimud pole rakendanud meetmeid sellest tuleneva ebameeldiva lõhna, õhureostuse ja põhjavee reostuse minimaliseerimiseks. Samuti väidavad nad, et neil puuduvad õiguskaitsevahendid, mida nad saaksid kasutada oma õiguste kaitsmiseks.

Samuti kurdavad kõik kaebajad (v.a üks kaebaja), et nad vahistati ja viidi politseijaoskonda ning hiljem mõisteti süüdi erinevates haldusõigusrikkumistes seoses protestidega, mida nad korraldasid prügilas 2018. aastal. Nad leiavad, et on toimunud artikkel 11 rikkumine. Lisaks kaebab esimene kaebaja sama artikli alusel selle üle, tal ei lubatud neljal korral korraldada karjääris avalike üritusi.

EIK seisukohad

Esmalt käsitles EIK artikkel 8 kohaldatavust koos artikliga 13. EIK märkis, et siseriiklikult oli kaebajatel õiguskaitsevahendiks tsiviilmenetlus, mille sai algatada seoses väidetavate keskkonnanahäiringutega. Ainult esimene kaebaja oli algatanud tsiviilmenetlused kõigil tasanditel. Teised kaebajad ei olnud algatanud kõiki võimalikke menetlusi ja EIK hinnangul puudusid erilised asjaolud, mis oleksid neid vabastanud sellest kohustusest. 7 kaebajat ei olnud oma menetlusi lõpuni viinud s.t nad ei olnud täitnud kassatsioonkaebuse protseduuri reegleid. Kaks kaebajat ei olnud üldse tsiviilmenetlust algatanud. EIK leidis, et neid kaebajaid ei saanud vabastada oma kohustuste täitmisest seetõttu, et esimene kaebaja kaebust/hagi oli menetletud kõigil tasanditel. Ringkonnakohus oli uurinud esimese kaebaja juhtumi individuaalseid asjaolusid ja tema järeldused ei puudutanud ühegi teise kaebaja olukorda. Seega teistel kaebajatel oleks olnud võimalik saada teistsugune lahendus oma kaebustele. Seetõttu leidis EIK, et artikkel 8 koos artikliga 13 on kohaldatav ainult esimese kaebaja osas ja vastuvõetamatu kõigi teiste kaebajate osas.

Seoses esimese kaebaja kaebusega (6142/18) leidis EIK, et firmal "Kombinat" oli seaduslik kohustus teostada oma heitkoguste mõõtmist, mis tulenes kahest föderaalseadusest, siis ilmnas, et ta hakkas seda tegema alles 2018. või 2019. aastal. See tähendab, et umbes 10 aastat pärast seda, kui ta oli alustanud jäätmete ladustamist karjääri. Ettevõtte oli ametivõimude poolt klassifitseeritud I kategooria ettevõtteks, mis tähendab, et see kuulus gruppi, mis avaldas keskkonnale kõige negatiivsemat mõju ja paiskas mõõtmiste põhjal välja toksilisi aineid kontsentratsioon, mis ületas lubatud piirnorme.

Esimene kaebaja elas linnas, mis asus karjäärile väga lähedal ning haris ka maad vahetus läheduses asuvas külas. Seetõttu võis teda mõjutada karjäärist tulenev liigne reostus. Kuigi tõendite puudumisel ei saa väita, et karjäärist tulenev reostus oleks tingimata põhjustanud kaebajale tervisekahjustusi, oli ametlike aruannete ja olemasolevate tõendite põhjal võimalik tuvastada, et piirkonnas on piirnormidest suurem reostus, mis muuti ta ka haavatavamaks erinevate haiguste suhtes. Sellest tulenevalt leidis EIK, et esimest kaebajat on mõjutanud karjäärist tulenev reostus vähemalt aastast 2015 ja leidis, et tema kaebuse puhul on artikkel 8 kohaldatav.

EIK märkis, et asjaolu, et riigiasutused olid andnud avaliku teenuse haldamise üle kolmandale isikule, ei vabasta neid artikli 8 alusel neile pandud hoolsuskohustusest. Valitsus ei olnud ka vaidlustanud, et neil oli positiivne kohustus tegeleda esimese kaebaja kaebusega seoses keskkonnanahäiringutega ja tagada temale EIÕK-st tulenevad õigused. Sellest tulenevalt oli saasteainete heitkoguste ja riigi vahel loodud piisav seos, et tõstatada küsimus riigi vastutusest artikli 8 alusel. Sellest tulenevalt uuris EIK

esimese kaebaja kaebust riigi kohustusest võtta mõistlikud ja asjakohased meetmed, et tagada tema artikli 8 lõikest 1 tulenevad õigused.

Tahkete olmejäätmete regulaarne kogumine ja tõhus töötlemine oli kahtlemata ülioluline rahvatervise, sotsiaalmajanduslike huvide ja inimeste üldise normaalse toimimise seisukohalt elamu- ja mitteelupiirkondades. Jäätmete kogumine, töötlemine ja utiliseerimine olid kahtlemata ohtlikud tegevused, mis nõudsid vastavaid eeskirju, eelkõige seoses võimaliku ohuga inimestele.

EIK tegi oma hinnangus vahet kahel erineval perioodil:

1) Alates 2015. aastast kuni 2018. aasta lõpuni. EIK hinnangul kohtuasja materjalidest selgus, et vaatamata jäätmekäitlustoiminguid reguleeriva tugeva regulatiivse raamistiku olemasolule ladestas Kombinat jäätmeid karjääris alates 2009. aastast kuni 2015. aastani praktiliselt ilma ametivõimude järelevalveta. Siis kehtestati talle esimesed sanktsioonid keskkonnareostuse eest. Kombinat ei täitnud õigeaegselt ja hoolsalt mitmeid seadusest tulenevaid nõudeid ning ametivõimud ei taganud nõuete täitmist.

EIK leidis, et ametivõimud olid Kombinat tegevuse kontrollimisel ja asjakohaste eeskirjade jõustamisel võtnud tugevama lähenemisviisi ajavahemikul 2015 (aasta, mil esimene kaebaja hakkas väidetavalt kogema karjääri tegevusest põhjustatud lõhnaäiringuid) kuni 2018. aastani. Sel perioodil tunnistati Kombinat 16 erineva haldusmenetluse käigus vastutavaks asjakohaste sanitaar-, epidemioloogiliste ja keskkonnaalaste eeskirjade rikkumise eest. Kombinat kõrvaldas mõned tuvastatud rikkumised. Siiski ei olnud selge, kas ettevõtte oli rakendanud heastamise ja saastest puhastamise meetmeid, eriti seoses heitkogustega. Seega ei olnud määratud sanktsioonid ettevõttele soovitud mõju avaldanud ega aidanud sisuliselt kaasa keskkonnatingimuste parandamisele karjääris ja Klini rajoonis. Kombinat poolt asjakohaste eeskirjade täitmata jätmise, mille vähemalt osaliselt oli põhjustanud ja võimendanud ametivõimude leebus eeskirjade rangema täitmise suhtes, tõi esimesele kaebajale kaasa kokkupuute pikaajaliste keskkonnahäiringutega. Seetõttu olid ametivõimud rikkunud oma positiivset kohustust kaitsta kaebaja õigust eraelu austamisele.

EIK tuvastas artikkel 8 rikkumise ajavahemikul alates 2015. aastast kuni 2018. aasta lõpuni.

2) Alates 2019. aastast kuni praeguse ajani. EIK märkis, et ametivõimud on alates 2019. aastast rakendanud jõulisemaid ja ulatuslikumaid meetmeid karjäärist tuleneva reostuse likvideerimiseks. 2020. aasta lõpus oli täisvõimsusel tööle hakanud suuremahuline tehas, mida kasutati Klini piirkonna jäätmete sorteerimiseks, käitlemiseks ja taaskasutamiseks. See võimaldas ladestada prügilasse vaid piiratud koguses mittetaaskasutatavaid jäätmeid. Karjääri olid paigaldatud prügigaasi kogumise ja töötlemise seadmed ning reovee kogumise ja puhastamise süsteem, mis aitab vältida ka võimalikke lekkeid. EIK hinnangul oli selle tehase rajamist puudutav otsustusprotsess olnud läbipaistev ja sellega kaasnesid piisavad menetluslikud tagatised, sealhulgas juurdepääsuõigus teabele ja õigus ebasoodsate otsuste peale edasi kaevata. Projekti jätkamise otsuse vastuvõtmisel oli kaebaja huve piisavalt kaalutud. Ametivõimud on rakendanud ka muid meetmeid, mille eesmärk on edendada jätkusuutlikkust ning keskkonna ja elanike tervise kaitset. Sellest tulenevalt on valitsusel õnnestunud alates 2019. aastast leida õiglane tasakaal erinevate huvide vahel.

EIK leidis, et alates 2019. aastast artikkel 8 rikkumist ei esine.

Samuti otsustas EIK ühehäälselt, et esimese kaebaja suhtes ei olnud artiklit 13 rikutud.

Lõpuks tuvastas EIK kuue poolthäälega ühe vastu artikli 11 rikkumise kõigi kaebajate osas, välja arvatud ühe kaebaja (106/19) osas, kes ei olnud selle sätte alusel kaebust esitanud. Rikkumine tuvastati nende

vastu võetud meetmetega seoses nende protestidega prügila vastu ning esimese kaebaja osas seoses ametlike avalike ürituste teadete kooskõlastamisest keeldumisega.

EIK leidis, et artiklite 8 ja 11 rikkumise eest tuleb Venemaal esimesele kaebajale maksta mittevaralise kahju hüvitiseks 9800 eurot. Artikli 11 rikkumise eest igale ülejäänud kaebajale tuleb maksta 4000 eurot mittevaralise kahju hüvitiseks ning igale haldusmenetluses rahatrahvi saanud kaebajale tuleb Venemaal maksta varalise kahju hüvitamiseks 140 eurot. Samuti tuleb esimesele kaebajale hüvitada kulud 85.19 euro ulatuses.

Lahendile on lisatud eriarvamus.

[Lahend](#) (inglise keeles)

[Kokkuvõte](#) (inglise keeles)

11. oktoober 2022

Lahend 5578/12 - alandav ja ebainimlik kohtlemine ning tõhus uurimine

S.F.K. vs. Venemaa

Artikkel 3

Asjaolud

Kaebajat, kes oli sündmuste toimumise ajal 20-aastane ja viiendat nädalat rase, sundisid tema vanemad rasedust katkestama pärast seda, kui tema elukaaslane ja tulevane lapse isa vahistati kahtlustatuna vägivaldses kuriteos. Meditsiinilise sekkumise viis läbi riikliku haigla valvearst, kuigi kaebaja oli nii oma vanematele, kui ka meditsiinitöötajatele selgeks teinud, et ta ei soovi rasedust katkestada.

Juhtunuga seoses algatatud politseijuurdlus päädis otsustega mitte kaebaja vanemaid ega arsti kriminaalvastutusele võtta, kuna nende tegevuses ei suudetud tuvastada kuriteo tunnuseid. Ametivõimud leidsid, et kaebaja vanematel ei olnud pahatahtlikku kavatsust ja nad uskusid, et nad tegutsesid oma lapse parimates huvides. Kuna kuriteo tunnuseid ei tuvastatud, siis keeldus haigla vastavat arsti distsiplinaarmenetluses vastutusele võtmast. Kaebaja tsiviilhagi kahju hüvitamiseks haigla vastu rahuldab apellatsioonikohus, mis määras kaebajale mittevaralise kahju hüvitiseks 20 000 rubla, märkides, et kaebajale ei tekitatud tõsist tervisekahjustust.

EIK-sse pöördudes tugineb kaebaja artiklile 3 ning leiab, et teda sunniti rasedust katkestama ning talle ei antud piisavat meditsiiniabi, mis tõi talle kaasa alandava ja ebainimliku kohtlemise.

EIK seisukohad

Artikkel 3

Alustuseks analüüsis EIK artikkel 3 kohaldatavust käesoleval juhul. EIK märkis, et avaliku haigla meditsiinitöötajad katkestasid kaebaja raseduse. Selle läbiviimisel rikuti kehtivaid meditsiinistandardeid ning siseriikliku õigusega ette nähtud eeskirju ja kaitsemeetmeid. Eelkõige jäi protseduur registreerimata ja see viidi läbi ilma kaebaja selgesõnalise, vaba ja teadliku nõusolekuta. Samuti ei tagatud kaebajale enne ja peale raseduse katkestamist vajalikku meditsiinilist järelevalvet ja abi, mis seadis ohtu kaebaja tervise.

Kaebaja kaebas erinevatele siseriiklikele ametiasutustele, et tema rasedus katkestati tema tahte vastaselt. Tema vanemad olid teda sundinud seda protseduuri läbima. Kaebaja teavitas olukorrast vastavat meditsiinitöötajat. Kaebaja versiooni sündmustest kinnitas tema vend ja tema vanemad

kinnitasid, et viisid ta haigla sünnitusosakonda aborti tegema. Viimase asjaoluga nõustusid nii õiguskaitseasutused kui ka siseriiklikud kohtud.

EIK leidis, et kaebaja oli esitanud piisavalt tõendeid, mis võimaldasid EIK-l järeldada, et ta oli raseduse katkestanud oma tahte vastaselt. EIK leidis, et kaebaja oli sel ajal haavatav, arvestades tema ilmset sõltuvust oma vanematest, noort vanust ja tõsiasja, et see oli tema esimene rasedus. Veelgi enam, kuigi puudusid piisavad tõendid järeldamiseks, et asjaomased tervishoiutöötajad olid vähemalt kaebaja väitel sundi rakendanud, olid nad üles näidanud nii ükskõiksust kui ka hoolimatust kaebaja olukorra suhtes. EIK hinnangul kannatas kaebaja ängi, ärevust ja alandust raseduse katkemisega seotud asjaolude tõttu. Meditsiinilised tõendid kinnitasid kõnealuse meditsiinilise sekkumise psühholoogiliste ja füüsiliste järelmõjude olemasolu.

Seega, võttes arvesse juhtumi asjaolusid tervikuna, oli kaebaja sunniviisiline abort koos tema hirmu- ja abitustundega olnud piisavalt tõsine, et jõuda artikli 3 kohaldamisalasse kuulumiseks vajalikule raskusastmele. EIK leidis, et artikkel 3 on kohaldatav.

Subjektiivset aspekt. EIK leidis, et kaebaja abort viidi läbi tema tahte vastaselt ja rikkudes kõiki kehtivaid meditsiinilisi eeskirju. Sellistel asjaoludel tehtud sunniviisiline abort oli vastuolus kaebaja inimväärikusega. See oli ebainimliku ja alandava kohtlemise jõhker vorm, mis mitte ainult ei põhjutanud tõsist otsest tervisekahjustust, see tähendab tema sündimata lapse kaotust, vaid tõi kaasa ka pikaajalisi negatiivseid füüsilisi ja psühholoogilisi tagajärgi. EIK tuvastas subjektiivse aspekti rikkumise häältega 5:2.

Menetluslik aspekt. EIK leidis, et kriminaalõiguse mehhanismid olid osutunud käesolevas asjas selgelt ebatõhusaks ning leidis, et riik ei täitnud oma kohustust uurida kaebaja väärkohtlemist. Selles osas tuvastas EIK ühehäälselt artikli 3 rikkumise.

Artikkel 41

EIK leidis, et Venemaa peab kaebajale maksma mittevarelise kahju hüvitiseks 19 500 eurot ning kulude katteks 6500 eurot.

Lahendile on lisatud eriarvamus.

[Lahend](#) (inglise keeles)

[Kokkuvõte](#) (inglise keeles)

11. oktoober 2022

Lahend 31612/09 - positiivsed kohustused

Pavlov ja teised vs. Venemaa

Artikkel 8-1

Asjaolud

Kaasus käsitleb tööstuslikku õhusaastest Lipetskis, mis on enam kui poole miljoni elanikuga linn ca 500 km kaugusel Moskvast. Kaebajad on 22 Venemaa kodanikku, kelle kodud asuvad suurte tööstusettevõtete (sealhulgas metallitööstuse ja tsemenditehase) läheduses Lipetskis. Nad esitasid kohtusse hagi 14 valitsusasutuse vastu, kus kaebasid, et need ei suutnud tõhusalt reguleerida tööstuslikku tegevust piirkonnas ja ei loonud peamiste tehaste ümber puhvertsoone/sanitaarkaitsetsoone. 2009. aasta jaanuaris vaatas piirkonnakohus kaebajate hagi läbi ja leidis, et õhusaaste tase Lipetskis oli kõrge, kuid kohalikud võimud olid rakendanud meetmeid alates 2004. aastast saaste vältimiseks linnas.

EIK-sse pöördudes tuginevad kaebajad artiklile 8 ja leiavad, et tõsine tööstusreostus Lipetskis on ohustanud nende tervist ja halvendanud nende elukvaliteeti ning riik ei ole rakendanud tõhusaid meetmeid probleemi lahendamiseks.

EIK seisukohad

EIK uuris alustuseks kaebuse vastuvõetavust seoses siseriiklike õiguskaitsevahendite ammendumisega. EIK leidis, et kuigi vaid 7 kaebajat oli esimese astme kohtuotsuse vaidlustanud, olid ülejäänud kaebajad olnud väga sarnases olukorras ja need menetlused olid neile samamoodi mõjunud. Seega olid nad vabastatud siseriiklike õiguskaitsevahendite ammendamise kohustusest.

Artikli 8 kohaldatavusega märkis EIK, et kuigi kaebajate kaebus puudutas nende jätkuvat kokkupuudet paljude aastate tagusega tööstusreostusega, võis arvesse võtta ainult ajavahemikku pärast konventsiooni jõustumist Venemaa suhtes, st pärast 5. maid 1998. Asjaolu, et kaebajate kodud asusid mitme kilomeetri kaugusel suurte tööstusettevõtete asukohtadest, ei olnud iseenesest piisav selleks, et jätta nende kaebus artikli 8 kohaldamisalast välja. EIK hinnangul on see üks olulisemaid tegureid, mida tuleb muu hulgas arvesse võtta. Ka piirkonnakohus tuvastas, et kaebajad on Lipetski elanikud ja leidis, et õhusaaste levis kaebajate kodude juurde ning ületas asjakohaseid norme. Need järeldused olid kooskõlas piirkondlike riigiasutuste koostatud keskkonnanaruannetega. Õhusaaste oli Lipetski elanike peamine terviseriski tegur. Kuigi meditsiiniliste tõendite puudumisel ei saanud väita, et tööstuslik õhusaaste oleks tingimata põhjustanud kahju kaebajate tervisele, leidis EIK tema käsutuses olevate rohkete tõendite põhjal tuvastatuks, et saaste siiski ohustas kaebajate tervist. Kaebajad olid sunnitud elama keskkonnas, kus siseriiklikud ametivõimud olid tunnistanud õhusaaste taseme püsivalt ja ebataavaliselt kõrgeks ning nad tarbisid joogivett, mis oli mürgiste ainetega saastunud. Nende igapäevaelus üle 20 aasta kogetud saastetase ei olnud tühine, ületas iga kaasaegse linna elule omaseid keskkonnanõude ning mõjutas ebasoodsalt ja piisaval määral nende eraelu. Sellest tulenevalt leidis EIK, et artikkel 8 kohaldub käesoleval juhul.

EIK märkis, et ametivõimud olid kestvatest keskkonnaprobleemidest teadlikud ning väljastanud linna tööstusettevõtetele tegevusloa, reguleerinud nende tegevust, viinud läbi keskkonnamõju hindamisi, teostanud kontrole ja rakendanud olukorra parandamiseks teatud sanktsioone. Keskkonnaolukord, mille üle kurdeti, oli olnud kauaaegne ja teada. Ametivõimudel oli seega olnud võimalik hinnata reostusohu ja rakendada asjakohaseid meetmeid nende ärahoidmiseks või vähendamiseks. Nende tegurite kombinatsioon näitas piisavat seost saasteainete heitkoguste ja riigi vahel, et tõstatada küsimus riigi positiivsest kohustusest artikli 8 alusel.

Kaebajate kaebus puudutas ametivõimude suutmatust reguleerida tööstusettevõtete tegevust sanitaarkaitsetsoonide kehtestamisega peamiste tehaste ümber. EIK leidis, et selliste tsoonide loomine tulenes siseriiklikust õigusest. Nende põhieesmärk oli eraldada elamurajoonid saasteallikatest ning kehtestatud sanitaarkaitsevööndi puudumisel tuli tööstusettevõtte sulgeda või oluliselt ümberstruktureerida. EIK pidas silmas tõsiasja, et selliste tsoonide loomine on pikk protsess, mis nagu iga keerukas mitut valdkonda hõlmav projekt nõudis rahalisi, logistilisi, tehnilisi ressursse ning asjaosaliste, sealhulgas riigiasutuste kohusetundlikku koostööd ja jõupingutusi. EIK leidis, et ametiasutused pole käitunud korrektselt ja ilma viivitusteta ning lisaks ei antud ühelegi ettevõttele peale ühe tehase korraldust oma tegevust peatada ega sulgeda asjakohaste keskkonnanõuete rikkumise või sanitaarkaitsevööndi moodustamata jätmise tõttu nagu seda nõuab siseriiklik seadus.

EIK märkis, et piirkonnakohus piirdus üksnes ametivõimude võetud meetmete kindlaksmääramisega ega käsitlenud küsimust, kas need meetmed olid tegelikult tõhusad ja suutsid kõrvaldada tööstusreostuse kahjulikud tagajärjed kaebajatele. Ilmnes, et kaebajate huvi elada turvalises keskkonnas ei olnud nõuetekohaselt arvesse võetud ja õiglaselt tasakaalustatud piirkonna üldiste majandushuvidega. EIK pidi seega andma oma hinnangu, võttes arvesse toimumise ajal kättesaadavat

teavet ja kõiki hilisemaid arenguid. EIK leidis materjalide pinnalt, et ajavahemikul 5. maist 1998 kuni 2013. aasta lõpuni rakendatud meetmed ei avaldanud olulist mõju tööstuslike heitkoguste või kahjulike ainete kontsentratsiooni vähendamiseks Lipetski õhus. EIK leidis ka, et need olid ka ebapiisavad, kuivõrd nende eesmärk oli tagada erasektori vastavus asjakohastele keskkonnastandarditele. EIK järeldas, et ametivõimud ei olnud seega usinalt tegelenud Lipetski ebasoodsa keskkonnaolukorraga ja jätnud täitmata oma positiivse kohustuse kaitsta kaebajate õigust eraelu austamisele sel perioodil. Sellest tulenevalt tuvastas EIK artikkel 8 rikkumise.

EIK leidis, et Venemaal tuleb igale kaebajale maksta mittevaralise kahju hüvitiseks 2500 eurot ning kulude katteks 10 eurot.

Lahendile on lisatud eriarvamused.

[Lahend](#) (inglise keeles)

[Kokkuvõte](#) (inglise keeles)

11. oktoober 2022

Otsus 78630/12 - diskrimineerimiskeeld

Beeler vs. Šveits

Artikkel 14

Asjaolud

1994. aastal pärast abikaasa surma lahkus kaebaja töölt ja pühendus täielikult kahe väikese lapse eest hoolitsemisele. 1997. aastal laiendati toitjakaotuspensioni maksmine ka leskmeestele ning kaebajale määrati vanadus- ja toitjakaotuskindlustuse seaduse alusel „leskmeeste pension“. Tulenevalt nimetatud seadusest lõpetati kaebajale leskmeeste pensioni maksmine, kui kaebaja noorim tütar sai 2010. aastal täisealiseks. Sel ajahetkel oli kaebaja 57-aastane ning oli olnud tööturul eemal üle 16 aasta. Kaebajal ei olnud õigust saada vanaduspensionit ning kaebaja sõnul ei õnnestunud tal tööd leida. Kaebaja vaidlustas edutult talle leskmeeste pensioni maksmise lõpetamise. Kaebaja väitis, et teda diskrimineeriti pensioni maksmise lõpetamisega, kuna kohalduva seadusandluse kohaselt ei võetud lesknaistelt õigust sellisele pensionile isegi pärast seda, kui nende noorim laps oli täisealiseks saanud.

EIK leidis 20. oktoobri 2020. aasta otsuses üksmeelselt, et rikuti artiklit 14 koos artikliga 8. 2021. aastal suunati asi valitsuse taotlusel Suurkojale.

Suurkoja seisukohad

Leskmeeste pensioni saamine mõjutas konkreetsetel asjaoludel tingimata seda, kuidas kaebaja perekonnaelu oli kogu toetuse saamise ajal korraldatud. Sellest järelsus, et alates hetkest kui kaebajale määrati leskmeeste pension, kuni selle lõppemiseni, korraldas ta ja tema perekond oma igapäevaelu põhiaspekte vähemalt osaliselt pensioni toel. Kaebaja sattus pärast pensionist ilmajäämist 57-aastaselt kehva rahalisse olukorda, võttes arvesse tööturule naasmise raskuseid pärast 16 aasta pikkust eemalolekut tööturul. Selline kehv rahaline olukord oli kaebaja poolt aastaid varem perekonna huvides langetatud otsuse tagajärg ning sellist otsust toetati alates 1997. aastast leskmeeste pensioni maksmisega. Selles tulenevalt leidis Suurkoda, et artikkel 8 koos artikliga 14 on kohaldatavad käesoleval juhul.

Kaebaja võis väita, et ta oli artikli 14 tähenduses „soo“ alusel diskrimineerimise ohver, kuna samas olukorras (nais)lesk ei oleks kaotanud oma pensioniõigust. Kaebajale oli lõpetanud lesepensioni maksmine lihtsalt seetõttu, et ta oli mees. Muus osas oli ta naistega analoogses olukorras. Kuna teda ei koheldud (nais)lesega võrdselt, oli teda koheldud leskpensioni lõppemise tõttu ebavõrdselt.

Soolise võrdõiguslikkuse edendamine oli Euroopa Nõukogu liikmesriikide peamine eesmärk. Suurkoda leidis, et soo alusel erineva kohtlemise käsitamist konventsiooniga kokkusobivaks tuleks riigil esitada väga kaalukad põhjused ning riikidele on antud kaalutlusruum sellise erinevuse põhjendamisel kitsas. Seetõttu ei piisa viidetest traditsioonidele, üldistele eeldustele või konkreetsetes riigis valitsevatele sotsiaalsetele hoiakutele.

Suurkorda omistas suurt tähtsust föderaalsete ülemkohtu otsusele kaebaja asjas, milles leiti, et kõnealused reeglid rikkusid Šveitsi põhiseadusega ette nähtud soolise võrdõiguslikkuse põhimõtet. See hinnang ning mitmed reformide katsed näitasid, et vanad „faktilised ebavõrdsused“ meeste ja naiste vahel olid Šveitsi ühiskonnas vähenenud. Asjassepuutuv seadusandlus aitas pigem kaasa eelarvamuste ja stereotüüpide põlistamisele seonduvalt naise rolliga ühiskonnas ning kahjustas nii naiste karjääre kui ka meeste perekonnaelu.

Suurkoda nõustus kohtukojaga, et puudus alus arvata, et kaebajal oleks esinenud 57-aastaselt ning pikka aega tööturult eemal viibides vähem raskuseid tööturule naasmisel, kui sarnases olukorras oleval naisel. Samuti puudus alus arvata, et pensioni maksmise lõpetamine oleks kaebajat mõjutanud vähem kui võrreldavas olukorras olevat lesknaist. Valitsus ei olnud esitanud teavet lesknaiste ja leskmeeste osakaalude kohta, kes olid edukalt naasnud tööturule pärast pikka tööturult eemal olemise aega, kui nende lapsed olid saanud täisealiseks. Seega ei esinenud „väga tugevaid“ ega „väga kaalukaid ja veenvaid põhjuseid“, mis oleksid käesolevas asjas õigustanud erinevat kohtlemist soo alusel.

Sellest tulenevalt tuvastas EIK artikkel 14 rikkumise koosmõjus artikliga 8.

EIK leidis, et Šveitsil tuleb kaebajale maksta 5000 eurot mittevaralise kahju hüvitiseks ning 16 500 eurot kulude katteks.

Otsusele on lisatud eriarvamused.

[Lahend](#) (inglise keeles)

[Kokkuvõte](#) (inglise keeles)

13. oktoober 2022

Lahend 22636/19 - sõnavabadus

Bouton vs. Prantsusmaa

Artikkel 10-1

Asjaolud

Kaebaja oli feminist ja liikumise Femen liige, mis on tuntud oma provokatiivsuse poolest. Kaebaja korraldas 20. detsembril 2013 protesti Pariisis La Madeleine'i kirikus, kuid mitte missa ajal, seistes pealtari ees paljastades oma rindu ja paljastades loosungeid oma kehal ning teeskles, et teeb aborti, kasutades rekvisiidina toorest veisemaksa. Tema esinemine oli lühike ja ta lahkus kirikust, kui koorijuht seda palus. Tema protest sai meediakajastust. Preester esitas kaebaja suhtes kuriteokaebuse, kus märkis, et soovib olla ka tsiviilkostja.

Kriminaalkohus mõistis kaebaja süüdi seksuaalse enesepaljastamise eest ja määras kaebajale ühe kuu pikkuse tingimisi vangistuse. Kohus leidis, et kaebaja peab tsiviilkostjale (kogudusele) maksma mittevaralise kahju hüvitiseks 2000 eurot ning kulude katteks 1500 eurot. Kaebaja edasikaebed polnud tema jaoks edukad.

EIK-sse pöördudes tugineb kaebaja artiklitele 10 ja 7 .

EIK seisukohad

Artikkel 10

Alustuseks märkis EIK, et otsustav oli küsimus, kas kaebaja teadis või oleks pidanud teadma, et tema teod võivad talle kaasa tuua kriminaalvastutuse kriminaalkoodeksi artiklite 222-32 alusel. EIK märkis, et artiklid 222–32 ei määratle seksuaalse enesepaljastamise mõistet ja, et moraalnormide areng on põhjutanud arutelusid kohtutes naiste paljaste rindade seksuaalse olemuse osas. Kokkuvõtvalt EIK järeldas, et kaebaja võis mõistlikult eeldada, et tema käitumine toob endaga kaasa kriminaalõigusest tulenevad tagajärjed.

EIK leidis, et kaebaja protesti olemus kujutas endast „performance“, mis kuulub artikkel 10 kohaldamisalasse. Protesti eesmärk oli sümbolises kohas juhtida tähelepanu katoliku kiriku abordi vastastele seisukohtadele. EIK leidis, et nendel asjaoludel peaks kaebaja sõnavabadus olema piisavalt kaitstud, sest tema sõnum puudutas ka avaliku huvi.

EIK märkis, et protest/performance toimus kirikus. EIK on varem nõustunud, et sellises kohas reeglite rikkumisel võib olla ettenähtav, et sellele järgneb karistus. Samas käesoleval juhul rabas EIK-d kaebajale määratud karistuse karm iseloom. Kaebajale määrati ühekuuline tingimisi vangistus, mis tooks järgmise rikkumise korral kaebajale kaasa reaalse vangistuse. Samuti kanti ta nimi karistusregistrisse ning täiendavalt pidi ka maksma mittevaralise kahju hüvitist ning hüvitama tsiviilkostja kulud 1500 euro ulatuses. EIK leidis, et vanglakaristuse määramine poliitvaldkonna kuriteo eest on lubatud ainult erandjuhtudel nagu näiteks vihakõne või vägivallale õhutamise korral. Praegusel juhul seisis kaebaja naiste õiguste eest.

EIK leidis, et siseriiklike kohtute põhjendused ei olnud piisavad kaebaja karistamiseks ning ei kaalunud piisavalt poolte asjakohaseid huve. EIK leidis ka, et kaebajale määratud karistus ei olnud proportsionaalne. Sellest tulenevalt tuvastas EIK artikkel 10 rikkumise.

Artikkel 7

EIK leidis, et kuna on tuvastatud artikkel 10 rikkumine, siis pole vaja teha eraldi otsust artikli 7 osas.

Artikkel 41

EIK leidis, et Prantsusmaa peab kaebajale maksma 2000 eurot mittevaralise kahju hüvitiseks ja 7800 eurot kulude katteks.

Lahendile on lisatud eriarvamus.

[Lahend](#) (prantsuse keeles)

[Kokkuvõte](#) (inglise keeles)

13. oktoober 2022

Lahend 12456/19 - diskrimineerimiskeeld

Zeggai vs. Prantsusmaa

Artikkel 14

Asjaolud

Kuni Alžeeria iseseisvumiseni, 5. juulil 1962, oli kõigil Prantsuse Alžeerias sündinud isikutel automaatselt Prantsuse kodakondsus. Oli kaks erinevat õiguslikku staatust. Peaaegu kogu elanikkonnal oli kohalike seaduste (islami seaduste) alusel perekonnaseis. Neile, kes olid esitanud kohtule konkreetse avalduse, omistati Prantsuse seaduste (tsiviilseadustiku) alusel tavaline perekonnaseisund. Määruse nr. 62-825 alusel 21. juuli 1962 pakuti Alžeerias pärit kohaliku perekonnaseisuga isikutele ja nende lastele Prantsusmaal võimalust saada Prantsusmaa kodakondsuse tunnustamine. Selleks tuli alla kirjutada vastavale deklaratsioonile kuni 23. märtsini 1967. 9. jaanuari 1973. aasta seadus nägi ette, et alžeerlaste lapsed, kes on sündinud Prantsusmaal pärast 1. jaanuari 1963, võivad kasu saada Prantsuse kodakondsuse omistamise reeglist, kui nii laps kui ka üks vanematest on sündinud Prantsusmaal.

Kaebaja sündis Prantsusmaal enne Alžeeria iseseisvumist. Tema vanemad olid sel ajal veel Prantsuse kodanikud. Ta on elanud pidevalt Prantsusmaal ja tema vennad ja õed, kes sündisid pärast Alžeeria iseseisvust, on saanud Prantsuse kodakondsuse. Tal oli prantsuse ID kaart ja valijakaart, mille Prantsuse ametivõimud olid talle ekslikult väljastanud. 2011. aasta detsembris lükkas ringkonnakohtu registripidaja tagasi tema taotluse Prantsusmaa kodakondsustunnistuse saamiseks. Põhjenduseks toodi, et ta oli Alžeeria iseseisvumise ajal alaealine, siis oli ta kaotanud Prantsuse kodakondsuse, kuna tema isa ei olnud allkirjastanud Prantsuse kodakondsuse tunnustamise deklaratsiooni. Kaebaja edasikaebed sellise otsuse peale ei olnud edukad.

EIK-sse pöördudes tugineb kaebaja artiklile 14 ning 8 ja leiab, et teda on diskrimineeritud.

EIK seisukohad

EIK leidis, et kuigi konventsioon või selle protokollid ei taga õigust antud kodakondsusele kui sellisele, võib igasugune meelevaldne kodakondsuse äravõtmine teatud asjaoludel tekitada probleeme konventsiooni artikli 8 alusel. Rahvus oli individuaalse identiteedi element. Sellest tulenevalt leidis EIK, et käesolev juhtum kuulub artikli 8 kohaldamisalasse koos artikliga 14.

EIK märkis, et erinev kohtlemine, mille peale kaebaja kaebas, puudutas Prantsusmaal sündinud isikuid, kelle vanemad olid sündinud Prantsuse Alžeeria ja, kes langesid kohaliku perekonnaseisu alla ja kaotasid pärast Alžeeria iseseisvumist Prantsuse kodakondsuse, kuna nad ei olnud allkirjastanud vastavat deklaratsiooni. Nende lapsi koheldi erinevalt sõltuvalt sellest, kas nad olid sündinud enne või pärast Alžeeria iseseisvumist. Kaebaja vaidlustatud eristamine oli seega seotud sünni asjaolude ja täpsemalt sünnikuupäevaga. Seega põhines see peamiselt ajalisel kriteeriumil, mis vastas "sünnile" ja on artikliga 14 sõnaselgelt keelatud diskrimineerimise põhjus.

Kaebaja sündis enne Alžeeria iseseisvumist. Samas kui tema vennad ja õed olid sündinud pärast seda kuupäeva, kui nende vanematel ei olnud enam Prantsuse kodakondsust, oli kaebaja sünni asjaolude osas nendega sarnases olukorras. Nad kõik sündisid Mandri-Prantsusmaal samadele vanematele, kes olid sündinud prantslasena Prantsusmaal Alžeeria territooriumil. Kaebaja ja tema õdede-vendade olukorra sarnasused näisid seega olevat ülimuslikud kõigi erinevuste üle.

Mis puudutab kaebaja ja tema õdede-vendade erineva kohtlemise eesmärki, siis Alžeeria iseseisvumise kontekstis oli sellel poliitiline eesmärk, et säiliks ühtsus suveräänsuse ülemineku ajal ja, et alaealistel

lastel oleks automaatselt vanematega sama staatus/kodakondsus. EIK leidis, et eesmärgi õiguspärasus oli vaieldamatu, kuna see oli seotud Prantsusmaa tollase suveräänse otsusega jätta isikutele, kellel oli kohalik perekonnaseisund ja, kes seetõttu Alžeeria iseseisvumise ajal Alžeeria kodakondsuskõlbulikud olid, valida, kas seda teha või mitte prantsuse kodakondsuse säilitamiseks. Lisaks õigustasid kehtestatud mehhanismi ajutist iseloomu õiguskindlusega seotud kaalutlused. EIK leidis, et Prantsusmaal oli lai kaalutlusruum .

Mis puudutab mõju kaebaja enda olukorrale, siis prantsuse seadused pakkusid talle erinevaid võimalusi Prantsuse kodakondsuse taastamiseks. EIK ei kahelnud selles, et kui kaebaja otsustaks taotleda Prantsuse kodanikuks ennistamist, siis siseriiklikud ametiasutused menetleksid tema taotlust kiiresti.

EIK märkis, et kuigi kostjariik tegi kahetsusväärse vea ID kaardi ja valijakaardi väljastamisel isikule, kellel ei olnud enam Prantsuse kodakondsust, siis see ei omanud tähtsust selles, kas kaebajat on erinevalt koheldud või mitte.

EIK leidis, et võttes arvesse kostjariigile antud laia kaalutlusruumi, olid tema võetud meetmed taotletava õiguspärase eesmärgiga proportsionaalsed. Kaebaja poolt väidetud erinev kohtlemine, mis mõjutas tema õigust oma eraelu austamisele, põhines seega objektiivsel ja mõistlikul põhjendusel. EIK leidis, et konventsiooni rikkumist ei ole.

[Lahend](#) (prantsuse keeles)

[Kokkuvõte](#) (inglise keeles)